

Dood!

(of de gladiolen)

Voorwoord

Ik, Jan Schoffeleer, schrijf dit boek omdat ik eens van me af wil schrijven wat ik allemaal heb doorgemaakt tot op heden. Ik heet natuurlijk anders en mensen die mij kennen zullen wel weten wie ik ben. Toch schrijf ik dit boek, omdat ik als 40 jarige man nog steeds geen duidelijk doel in mijn leven heb en mijn gedachten 100 keer per dag veranderen. Nooit is het eens stil in mijn bovenkamer. Ik ben werkzaam geweest als hulpverlener en keer vroeg of laat terug in het vak, dat weet ik zeker. Maar ik neem nu een pauze. Ik heb me vaak genoeg afgevraagd wie er nou echt client is. Jarenlang heb ik therapie gehad, ik heb me aangemeld bij Jellinek in Amsterdam en nog voel ik me niet geholpen. Dan doe ik het maar zelf en met behulp van mijn Indiase vriendin, waar ik momenteel mee samen woon. Gaat het me dit keer wel lukken om eens iets af te maken? Banen kan ik maximaal een paar jaar houden, daarna ben ik uitgekeken op het werk of begin te twijfelen of ik wel voldoe. Zie, mijn vader heeft me van kleins af aan gezegd geen ruggengraat te hebben, maar ik denk toch dat het niet alleen daar aan ligt.

Een van de problemen met mij is dat ik een dromer ben. Ik heb vaak het gevoel dat ik niet in Limburg geboren had moeten worden, maar in de Jet Set, champagne en varen op een Jacht. Ik droom van het winnen van een loterij, of van het iets uit te vinden. In ieder geval stinkend rijk te worden en niet te hoeven werken. Zo heb ik in de afgelopen jaren al heel veel uitgevonden in mijn hoofd, maar te lui om daadwerkelijk iets door te zetten of teveel twijfelen om ergens echt voor te gaan. Dat twijfelen is ook zo iets...

In het verleden, 2 jaar voor de Tom Tom, dacht ik; wat zou het toch handig zijn om je jezelf te zien rijden op een landkaart. 2 jaar later was daar de navigatie. Ook had ik een idee van een douchekabine, waarin je jezelf zou kunnen drogen. Enkele jaren later kom ik in een zwembad zo'n droogkabine tegen. Dan heb ik nog gedacht aan een scheermesje, wat over de huid rolt als een grasmaaier. Dit heb ik tot op heden nog niet gezien. Ik denk waarschijnlijk omdat het je hele huid open haalt wanneer je je op die manier scheert.

Ook heb ik gedacht en dit wel doorgezet, een idee om muizen op een muisvriendelijke manier te verjagen uit mijn appartement uit Amsterdam. Jaja er liepen wat muizen door mijn keuken en niet omdat ik het niet schoon hield. Want ondanks de chaos in mijn hoofd, leef ik graag in een opgeruimde omgeving. Ik had het idee om Mousbegone te introduceren, om muizen te verjagen met een katten DNA spray. In mijn hoofd zag ik al formule 1 wagens al rijden met het logo, wat ik met een vriend, die nou dood is ontworpen heb. Hetgeen wat ik daarvoor gedaan heb is 3 telefoontjes gepleegd en te horen gekregen dat dat niet bestaat en niet werkt.

Wat zeg je van het merk scared bears? Knuffelberen die angstig kijken, omdat ze met uitsterven bedreigd worden. Kinderen willen ze vast troosten en wanneer er ook nog een euro naar een goed doel gaat, zijn ouders misschien bereid dit tientje, of misschien wel 20 euro te betalen. Ook dit is een idee, waar ik tot nu toe niks mee doe.

Heyyy wie is het? (hoe gaat het?) heyy wie geit het mit dich? (hoe gaat het met jou?) goh dit had ik vroeger wel vaak aan de hand, wanneer ik door het lokale winkelcentrum liep. Overal een praatje maken, terwijl ik helemaal niet zo sociaal ben. Ik dacht dat ik populair was, wat ik achteraf gezien helemaal niet ben. Het kost me veel energie om te bedenken wat anderen over me denken en ik wil bij iedereen geliefd zijn. Maar goed, als je de bevestiging van thuis niet krijgt, dan zoek je deze maar in de buitenwereld. Ik kom uit limburg, uit een dorp waar ik bijna iedereen van mijn leeftijd wel kende en zij kenden mij, of in ieder geval ons, mijn tweelingbroer en ik. Wij waren berucht. Mijn tweelingbroer was vroeger nog veel gekker dan ik.

Hier zit ik dan, achter mijn laptop in India. Auroville om precies te zijn. Hoe is het allemaal zo gekomen dat ik nu met spoed een boek moet schrijven om mijn hoofd boven water te houden? Ik kijk momenteel op mijn bankrekening en zie dat ik op dit moment nog maar €5000 te besteden heb. Geen werk, geen eigen huis, niks. Ik bezit alleen een koffer met kleding, deze laptop en een telefoon. Een jaar geleden was dit wel anders. Ik heb 7 jaar geleden, tijdens de crisis, een appartement gekocht in Amsterdam. Dit heb ik weten te verkopen met een winst van 148.000 euro. En het is me gelukt om deze in nog geen jaar er doorheen te draaien. Toch iets wat ik goed kan. Niks om trots op te zijn, maar ik kan er maar beter om lachen dan om huilen. Het overgrote deel is opgegaan aan gokken en een klein deel aan cocaine.

Zie , iedereen om mij heen heeft me gewaarschuwd geld opzij te zetten, maar ik ben koppig en heb al heel vroeg geleerd dat ik zelf mijn eigen boontjes moest doppen, hetgeen mij nu op 40 jarige leeftijd nog steeds niet lukt. Verder ben ik een man die zich snel verveelt. Ik heb dit al van kleins af aan. Ik heb geen enkele hobby, nouja speel een beetje gitaar wat ik mezelf geleerd heb, ik heb een didgeridoo, die ik een beetje kan bespelen, alleen the circular breathing lukt me niet. En oh ja, ik heb een hekel aan sporten. Ik ga wel zwemmen en hardlopen, maar absoluut niet van harte en het liefst sla ik over.

Ik heb de komende 3 maanden de tijd om dit boek te schrijven en hoop dat ik geen writersblock krijg. Ik weet trouwens niet eens wat een writersblock is, want ik schrijf hierbij mijn eerste en waarschijnlijk laatste boek. Ik hoop dat het aan slaat en er een paar verkocht worden, zodat ik met mijn vriendin hier in India een nieuw leven op kan bouwen, zonder gokken, drugs, drank en sigaretten. En ook zonder vlees trouwens. Zij is vegetarisch.

Waar zal ik beginnen?, al een hele tijd, zo'n 23 jaar ben ik bezig met allerlei flauwekul. Ik heb een gokprobleem, ik heb veel drugs gebruikt en veel alcohol gedronken. Oh ja en ik rook ook nog. Daarbij vond ik het fantastisch om achter de vrouwen aan te gaan. Ik noem het the big five, oh zo slecht (behalve vrouwen) maar oh zo geweldig. The big four dus eigenlijk. Alles wat slecht voor me is ben ik aan verslaafd of aan verslaafd geweest.

Ik schrijf een biografie hier, dus dat zal me wat worden als ik nog eens in Nederland kom. Gelukkig kent niet iedereen mij.

Ik zal beginnen bij het begin.

Hoofdstuk 1

Ik weet nog goed dat ik op 4 jarige leeftijd een astma aanval kreeg, zo heftig dat ik bijna stikte. Ik riep tegen mijn Moeder, ik ga dood. Zij kan mij voor mijn gevoel niet troosten en ik ben daarna in mijn hoofd gaan leven. Het voelde op dat moment alsof mijn hersenen kortsluiting maakten en ineens stond ik op van het bed en heb daarna geen last meer had van mijn kortademigheid. Ik weet nog goed dat ik dacht: hier krijg ik later nog wel last van, maar ik kan nu, zo goed overleven. In mijn gedachten is al diep verankerd dat ik niet oud zal worden en zeker niet kan vertrouwen op mijn eigen lichaam. Anders zou ik wel genoeg lucht krijgen. Wel nam ik al op vroege leeftijd afstand van mijn moeder. Mijn Moeder probeerde mij enkele Jaren erna te aaien over mijn hoofd, waarbij ik naar haar uitroep dat ik geen hondje was. Mijn moeder heeft dat voor waar aangenomen en mij daarna nooit meer aangeraakt. Ook al blafte ik nooit. Het huishouden was een huishouden van Jan Steen. Zodra ik kon praten zei ik tegen mijn ouders dat ik het plafond wel mooi opgeruimd vond.

Tijdens mijn jeugd wonen we in Elsloo, een klein dorp in Limburg. Het huis waarin we wonen ligt aan een rustige weg, waar maximaal 2 auto's per dag door heen rijden. We hebben veel tijd om buiten te spelen, er zijn nog geen mobieltjes, geen Ipads en als spelcomputer is er de Atari. Mijn moeder kon de zorg voor de 4 kinderen nauwelijks aan. Mijn vader had een baan als belastingadviseur en heeft sinds kort pas verteld dat er altijd financiële stress was, er waren schulden. Wanneer vader thuis kwam dan zwaaide er meestal wat.

Mijn tweelingbroer en ik haalde veel kattenkwaad uit toen we klein waren. Op een verjaardagsfeestje ons eigen huis in de fik zetten, gered door een goede vriend die een groot tapijt uit de garage haalde en het vuur weet te blussen. Dit in tegenstelling tot mijn twin, die water over de wasbenzine gooide en daarmee het vuur hoog deed opladen. Een boom van 6 meter hoog omzagen, zonder te berekenen waar deze terecht zou komen en dit was dus in de tuin van 3 burens. Vuurwerk afsteken in de slaapkamer en achter een op de zijkant staande matras springen. Inbreken in een leegstaand wellness centrum, waar we onze eerste TUC, het welbekende seksboekje voor vrachtwagenchauffeurs vonden. Ook vonden we hier een piekpijp, vol met destijds guldens. Het geld moest meteen op en we zijn met het geld naar de snoepwinkel gegaan, waar we voor 36 gulden snoep kochten. Het wellnesscentrum bevat een dojo met allemaal spiegels, een fitnessruimte en een sauna, met grote Romeinse standbeelden. De diepvries ligt nog vol met bevroren pizzas en in de bar hangen nog glazen. Heel avontuurlijk. In de fitnessruimte vinden we allemaal badjassen. Wij nemen ze mee naar huis en mijn ouders vragen of ze ook badjassen in hun maat hebben. Gaandeweg, wanneer meer jongeren uit het dorp op de hoogte zijn, worden de beelden omgeduwd en de glazen kapot gegooid. Wij schoppen een ton zoutzuur om, bedoeld om het zwembad schoon te maken. Wanneer we terug de ruimte in willen, slaan de gassen in mijn luchtpijp. We maken snel rechtsomkeer. Buiten gekomen zien we dat de vloerbedekking naar buiten drijft. We stoken daarna nog een fakkie in het weiland van het zwembad en krijgen het vuur gelukkig nog net in bedwang. Daarna inbreken in een leegstaand dolfinarium. De eigenaar neemt onze fietsen in beslag en brengt deze naar het politiebureau. Bleu als we zijn doen we aangifte van de diefstal van onze fietsen en kunnen meteen op het bureau blijven.